

PREČO VLASTNE TÚŽIŤ PO NEBI?

Rodinná katechézka 168-2021 (757)

www.inky.sk

týždeň po 17. 1. 2021

... alebo o neskutočnej normálnosti a neobyčajnej obyčajnosti Neba.

BOŽIE SLOVO:

(Zjv 7,13-17)

Čítanie zo Zjavenia svätého apoštola Jána: *I prehovoril jeden zo starcov a povedal mi: "Kto sú títo oblečení do bieleho rúcha a odkiaľ prišli?" Povedal som mu: "Pán môj, ty to vieš." A on mi povedal: "To sú tí, čo prichádzajú z veľkého súženia: oprali si rúcha a zbielili ich v Baránkovej krvi. Preto sú pred Božím trónom a dňom i nocou mu slúžia v jeho chráme. A ten, čo sedí na tróne, bude prebývať nad nimi. Už nebudú hladovať ani žízniť, nebude na nich dorážať ani slnko, ani iná horúčosť, lebo Baránok, čo je v strede pred trónom, bude ich pásť a privedie ich k prameňom vôd života. A Boh im zotrie z očí každú slzu."* Počuli sme Božie slovo!

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 510; 528, 665, 696)

Tak ešte raz: *Tesnou bránou* je pokánie, ľútosť, priznanie si svojej hriechnosti. *Úzkou cestou* je láska k Bohu, ktorá je odpoveďou na Božiu lásku v Ježišovi Kristovi. Táto cesta nás zavedie do *Kráľovstva*, ktorého ovocím je láska k bratom, ktorých milujeme, skutočne milujeme. Z takejto vzájomnej lásky sa rodín *Nebo* – pretože Nebo je miesto, kde sa žije Boží Život a Božím Životom je práve táto láska. Kde je táto láska, kde takto v láske „*bratia žijú spoločne*“ (Ž 133,1), tam už na zemi existuje a je prítomné Nebo – čiže *Cirkev*, Božia Rodina veriacich. Tam, do nej nás neomylné a nezvratne vedie tesná brána i úzka cesta, ak sme sa na ňu skutočne vydali!

Prečo by sme sa ale mali vôbec na takúto cestu vydať? Prečo by sme mali po Nebi túžiť?

Pretože sme nespokojní. Sme nespokojní, ba čo viac! Sme nespokojní nie tým bežným spôsobom, akým sú ľudia okolo nás nespokojní neustále: *som nespokojný s počasím, nespokojný s vládou, nespokojný s výplatom, nespokojný so zamestnaním, nespokojný s úrovňou školstva a zdravotníctva, nespokojný so susedmi* a všetky tieto veci.

Naša nespokojnosť ide omnoho hlbšie. Je to hlboká nespokojnosť so samou podstatou sveta, Vesmíru, života a vôbec, nespokojnosť s tým, že veci nie sú, ako by mali byť. Že to, čo je *normálne*, je v skutočnosti *nenormálne* a to, čo je *nenormálne*, sa stalo *normálnym*. Že svet je otočený hore nohami. Teraz to vidíme. Jasne a zreteľne. Všetko je hore nohami. Všetko je zle. Úplne zle. Nič nesedí, ako by malo. Iní nás možno nechápu, ukazujú na to, že však pozri, *stačí zmeniť politikov, vylepšiť legislatívu, odbúrať byrokraciu a otráviť suseda... dobre, suseda nie, stačí jeho otravného čokla... tak dobre, ani to nie... ale to ostatné sa dá a všetko bude lepšie*. Ale oni nevidia to, čo my. Necítia to, čo my. Nechápu. Nerozumejú, že veci sú pokazené do omnoho väčšej hĺbky, a že pokiaľ nenájde niekoho, kto by dokázal napraviť, uzdraviť a prestavať od základu *samotný Vesmír*, tak žiaden *šéf*, žiaden *politik* ani žiadna *legislatíva* s tým nič nenarobia! To ako keby ste chceli *spálený koláč vylepšiť tým, že ho pocukrujete alebo položíte na ozdobný tanier a tvrdili, že už je všetko napravené...*

Skúste si na chvíľu predstaviť *normálny svet*: Skvelá parta. Pred nikým nič nemusíte skrývať. Porozumenie. Podpora. Jeden za všetkých. Všetci za jedného. Spolupráca na všetkom. Prajnosť každého ku každému. Nie sú potrební žiadni právnici. Žiadni ochrankári. Slovo „*súkromie*“ v podstate stráca zmysel. Veda a technika a civilizácia napreduje míľovými krokmi, pretože nikto nič neskrýva, nikto nikomu nič nezávidí, nikto s nikým o nič nesúperi, každý každému pomáha a vďaka tomu sa nič nerobí zbytočne dvojmo či trojmo... Žiadna chudoba. Každý s každým sa delí vo veľkej radosti. Čo je normálnejšie, logickejšie, žetateľnejšie, vítanejšie a prirodzenejšie, než takto žiť a konať?

To je, mimochodom, dôvod prítlačivosti *komunistickej utópie marxistov*: je logická, prirodzená, normálna, efektívna, omnoho efektívnejšia, než kapitalizmus, ktorý je doteraz tým najlepším, čo svet dokázal vymyslieť. Preto toľko ľudí aj po tých všetkých hrôzach marxizmu a komunizmu stále fandia tejto predstave. Nikdy sa však neuskutoční... Znova a znova to skúšame. Voľby. Revolúcie. Vojny. Reformy. Aktivisti. Politici. Teroristi. Všetci sa usilujú o to, aby svet bol *normálny*. Chápete? Celkom obyčajne normálny! A výsledok? Je *nenormálny*! Stále rovnako *nenormálny*!

S hrôzou zisťujeme, že byť *nenormálnym* v *nenormálnom* svete je úplne *normálne* – až tak, že doteraz žiadna pozemská sila, žiadna pozemská moc s tým nedokázala nič urobiť, po dobrom ani po zlom. A s ešte väčšou hrôzou zisťujeme, že to, čo sa nám všetkým javí ako dobré, správne, prirodzené a *normálne*, je v skutočnosti tak *nenormálne*, že sa to doteraz nikdy, nikomu a nijako v tomto svete nepodarilo uskutočniť. Točí sa nám hlava, pretože si náhle uvedomujeme, že sme úplne a dokonale bezmocní – a potácame sa na hrane Pekla, strašlivého vo svojej normálnej *nenormálnosti* a *nenormálnej normálnosti* a nás zachvacuje panický strach, že tu ostaneme uväznení naveky, navždy, nezvratne a bez nádeje na únik.

A tu zrazu... tu zrazu zaznieva Ježišov hlas: „*Pod'ťe ku mne! Počujete? Hej, vy tam, počujete ma? Pod'ťe ku mne! Ja vás oslobodím! Ja vás z toho vyvediem von! Poznám cestu – Ja Som Cesta!*“

Nebeská hudba pre naše uši a *nebeská manna* pre naše ubolené vnútro!

Preto sme tu. Ježiš nám ponúka únik z tejto hrôzy. Ponúka nám cestu *von* z tohto blázince, v ktorom sa bláznovstvo berie za normálnosť a kde sa blázni na seba usmievať a potľapkávajú sa po pleciach natešení z toho, že sú blázni ako všetci ostatní naokolo... Preto sme sa stali kresťanmi, katolíkmi!

UVAŽUJEME:

„*Až keď vás Syn vyslobodí, budete naozaj slobodní*“ (Jn 8,36), vraví Ježiš – a presne o toto Mu ide: aby sme vo viere a nádeji v Neho „*zanechali všetko*“ – čiže tento *neriešiteľný a vymyslený svet hriechu* – a vrátili sa späť do Božieho sveta, do Raja, kde Zem a pozemský život je len epizódou omnoho väčšieho celku. Aby sme zanechali svoje *vymyslené a nereálne ja*, zložené z tej neskutočnej fantasknej siete a omáčky myšlienok, strachov a túžob, sebeckva a pýchy a znova boli *tým, čím sme*. A v okamihu, keď to spravíme a prebudíme sa do Božej reality, zrazu to zistíme a uvidíme naplno a na vlastné oči: Naozaj! Naozaj život podľa Evanjelia je úplne samozrejmy, prirodzený, logický, jediný možný a jediný rozumný. Ale len pre tých, ktorí sa prebrali z *matrixu* hriechu, ktorí otvorili oči do Reality, v ktorej vládne rozum a láska ruka v ruke: „*Prebud' sa, ty, čo spiš, vstaň z mŕtvych a bude ti svietiť Kristus*“ (Ef 5,14)!

Toto nám nedokáže priniesť žiadna morálka, žiadne hodnoty, žiadne pravidlá, žiaden zákon, áno, ani Desatoro. Toto prináša iba Ježiš. Toto je jadro, zvesť Jeho Evanjelia: „*Vedzte, že sa priblížilo Božie kráľovstvo!*“ (Lk 10,11) Vyslobodenie je na dosah ruky!

DO PRAXE

Zákon sa dá prijať tak, že ho *dodržíme*. Evanjelium sa dá ale prijať iba vierou: „*Kajajte sa a verte evanjelium!*“ (Mk 1,15), vraví Ježiš a pokračuje: „*Kto uverí a dá sa pokrstiť, bude spasený; ale kto neuverí, bude odsúdený!*“ (Mk 16,16). Predstavme si to takto, na príklade *nového zamestnania*: *Pride za Vami priateľ a ponúkne Vám nové zamestnanie. Ešte ste tam neboli. Nevideli ho. Len o ňom počujete. Ale uveríte mu. Pridete na pohovor – uvidíte nejakého personálneho referenta, pokecáte s ním, ale stále ešte svoje zamestnanie ani nevidíte. Ale uveríte mu. Podpíšete zmluvu. Pridete prvý raz do roboty. Konečne niečo z toho uvidíte. Postupne stále viac. Poznávate. Dostanete prvú výplatu. A časom sa Vám tam začne dokonca páčiť.* O Nebi tiež najprv počujeme. Uveríme, necháme sa poučiť a uzatvoríme zmluvu – dáme sa pokrstiť. Potom začneme podľa Kráľovstva žiť. Zažijeme Božiu priazeň. A časom to začneme milovať – pretože je to konečne tak úžasne úchvatne normálne! Začalo to ale vierou, ktorá zmenila naše myslenie, čiže pokánie, *metanoia*.